

Britt - min förebild

Det var en gång ...

Året var 1975 i maj. Det skulle hållas Riksstämman för Moderata Kvinnoförbundet i Helsingborg. Jag blev tillfrågad om jag ville åka med två, i mina ögon, något äldre damer. Tre dagar i Skåne var ju inte så dumt. Jag trodde också att damerna behövde en privatchaufför, så jag tackade ja. Kvinnoförbundet, vad var det? Inte något som jag kände till och heller inte längtat efter. Men det blev en upplevelse. När Britt Mogård tog till orda och talade om vad vi kvinnor skulle göra, tog livet en annan vändning för mig. Jag sög i mig varje ord och åkte hem med helt andra ambitioner än mitt vanliga ljuva herrgårdsliv och lärargärning. Om det bara kunde bli höst...

Tranåsmoderaterna hade en diskussionsklubb, där jag var med, och som hade fört mig till en suppleantplats i Stipendienämnden. Nu siktade jag högre. Turligt nog skulle en ordförandeplats bli ledig i Gatudelegationen, då en ledamot flyttade från stan mitt i mandatperioden. Till min och andras förvåning förklarade jag: "Den platsen tar jag". Jo, jag fick bli ordförande till gatudirektörens stora missnöje. Skulle han komma på möten och konferenser med en kvinna i släptåg? Han som var civilingenjör och allmänt aktad. Jag tänkte på Britt och talade om för honom, att han skulle bli tvungen att stå ut med mig. Det visade sig att jag var enda kvinnan på vatten-, gatu- och sopkonferenser och blev därför placerad vid värdens sida under måltiden. 150 män och jag, som bland annat fick tacka för tillställningen och maten. Gatudirektören fann sig och så småningom blev vi goda vänner. Tranås blev uppmärksammat och jag sände en tacksamhetens tanke till Britt.

Valet 1979 blev ovanligt lyckat för Moderaterna. I Tranås gick vi om Centern och skulle tillsätta ordförandeposten i kommunstyrelsen. Med stöd från partikamrater i kommunen, Per-Ingvar Persson och Maggy Larsson – ombudsman och kanslichef på Länsförbundet och med Britts stämmotal i minne, så tackade jag "ja". Mitt liv tog ännu en vändning. Jag tog tjänstledigt från skolan 1 år om jag inte skulle trivas. Det blev 15 år! Vi var 6 kvinnor, varav 3 var moderater, och 278 män som var ordförande i kommunstyrelser.

Nu skulle arbetet sätta igång. FP, C och M bildade en trepartigrupp och sedermera kom KD med i gemenskapen. Vi höll gemensamma gruppmöten före kommunstyrelsesammanträdena. F ö en sedvänja, som fortfarande 2012, håller. Vår fyrpartigrupp blev den tidens allians. Om arbetet med politikerna gick bra, så blev det värre med kommunens chefspersoner. Som exempel diskuterade de var jag skulle sitta vid kaffebordet, min föregångares plats gick ju ej. Han var ju en man bland män. Jag kunde sitta bland flickorna. Med Britt i mina tankar satte jag mig naturligtvis på "hans" plats. Ja så gick det till i 2 månader, småsaker som jag ej varit van vid i skolans värld, höll på att knäcka mig. Men en fredag fick jag nog. När jag gick hem slängde jag igen alla dörrar jag kunde uppbringa, så hela Stadshuset darrade. Jag funderade starkt på att återgå till läraryrket. Men att ge upp skulle vara att fördärva för alla kvinnor i

framtiden. På måndagen satt två stillsamma och tysta kansli- och ekonomichefer vid vår dagliga postöppning. Från den dagen tog jag kommandot.

Utan Britt i mina tankar och hennes tydliga ledarförmåga och förebild hade jag inte klarat mig.

Hur blev det sen? Jag fortsatte i Tranås kommun som kommunstyrelsens ordförande i 5 mandatperioder, 1980 till 1995, då jag gick i pension. Samtidigt var jag ordförande i Länskvinnoförbundet, 2:e vice och senare 1:e vice ordförande i Moderata Kvinnoförbundet och ledamot av Partistyrelsen.

Livet fick en djupare och allvarigare mening efter den där Riksstämman i Helsingborg och jag lärde mig att arbeta för och att uppskatta vårt Kvinnoförbund.

Ingegerd Ekberg

Ingegerd Ekberg.

Folkskollärare 1951-1979. Kommunstyrelsens ordförande i Tranås 1980-1995. Ordförande i Moderata Länskvinnoförbundet i Jönköpings län 1977-1992 . 2 v och senare 1 v ordförande i Moderata Kvinnoförbundet 1981-1990. Ordförande i Jönköpings läns Hemslöjdsförbund 1993-2003. Ledamot och senare ordförande i Föreningen Svenska Spetsar 1993-2007. Svenska Hemslöjdsförbundets förtjänsttecken i guld och dess medalj i silver.